

ՀԻՔՈՐՈՒԹՅՈՒՆ

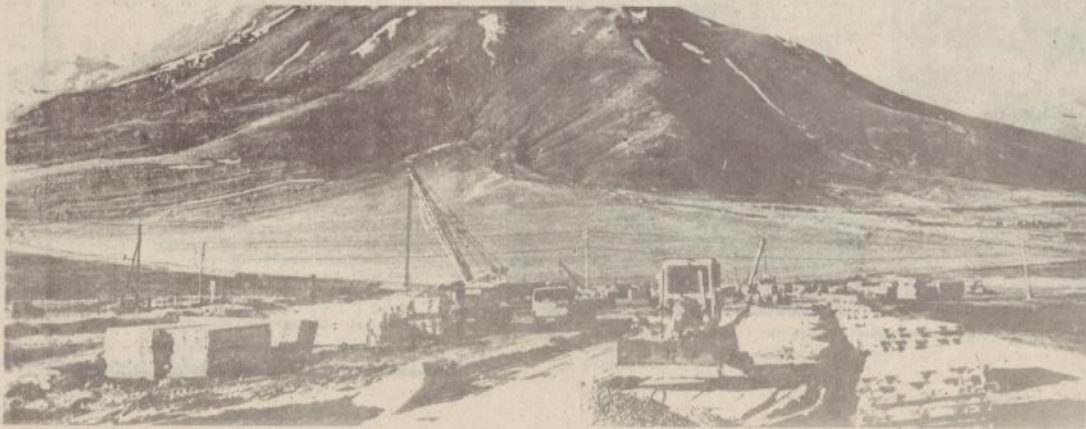
Քաղաքային «Կոմալրի» թերթի հավելված

1991 թ. հունիս, № 29: Գինը՝ 50 կոպ.

ՀԱՅԱՍՏԱՆ. ԱՂԵՏԻ,
ԳԹԱՍՐՏՈՒԹՅԱՆ,
ԱՐԱՐՄԱՆ ԳՈՏԻ

ԲՈՒՈՐ ԵՂԲԱՑՐԱԿԱՆ ՀԱՆՐԱ-
ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ՄԱՍՆԱԿՑԵԼ
ԵՆ ԱՊԱԳԱ ՔԱՂԱՔՆԵՐԻ ՈՒ
ԳՑՈՒՂԵՐԻ ՀԻՄՆԱԴՐՄԱՆԸ

Շիրակացի փողոց. 20/XI-89 թ.

ԱՏՈՒԿՈՒՄ...

Լուսանկարները՝ Վ. Կոտովի

Փրկարարական աշխատանքներ տեքստիլ բանավանի մնարկանի շենքերի վրա:

Լուսանկարը՝ Հ.Վ. Կարապետյանի

Ս ե Ր ո Գ Ր ի գ ո Ր յ ա ն

ՈՎ ԲՆՈՒՄՅՈՒՆ, ՄԻ ԱԿԵՐԻՐ,
Դ Ա Ր Ձ Ի Ե Կ

Ձայն առ Աստված
 Ու իրափի ինձ, թե ինչպես ապրեմ
 Այս արհաշագթա հող ու Լարի մեջ,
 Սրբի աչքերիս պաղ մոխրափռոշին,
 Կիւ համբերություն արտիս արտի մեջ:
 Կարճացրու սիրես, որ էլ չողրամ,
 Կուրացրու աչքս, որ էլ չտեսնեմ
 Այս ցավն ու ողբը իմ և աւիշի
 Սմբո բնոյ պես արտիս շատեմ:
 Ես մտաղ եմ խաչը կհեմ ճակատիս,
 Հողատու մեջ հույսի գոյր բարեւոյ,
 Հովատով լցրու խորանք արտիս,
 Որ տունն իմ ավեր կտանջի դարձյալ:
 Ուստի տուն կանչեմ, տուն չկող ողբուս,
 Ճերմակ շապիկով կհեմ ճարճակիս,
 Փշուր տանի Լարիդէն հասո-հասո,
 Որ դարձան ողբի ակնս հակատան:
 Եվ ասա ով էր այն ծիլ պատանեմ,
 Այն թիլիկ բոցը ստվանով պատած
 Անտերն ծառի անջուր շիտում,
 Փոշու ամպի տակ օրեով պակամ:
 Կամ ով էր մտաղն այն, որ ակն ակի մեջ
 Փայտյում էր դաժան Բարազգանի դեմիկն
 Արան վառար այսի ակտով
 Շայում էր փոշուս պինակի փշշին:
 Կույր Լարիի տակ մանկիկն էր մեռնում
 Ձայնը հասնում էր Աստուս տանաւին,
 Ականջիս տվեմ խորթյան խցան,
 Որ երբ շտնեմ այդ աղբրազին:
 Եվ բոլ անպարտա պարտված դաժան
 Ենչպիսի՝ անմիտ, անխոն ու ջնգամ,
 Այսպիսի ավեր ոչ մի հուշագիր
 Ոչ մի մատյանում դեռ չի գրանցված:
 Ձեռ կարող եայի, հայացա է մեռնում
 Կույր Լարիի տակ մեռնող տներ,
 Քող որ հավաքեմ աչքերիս կարթով
 Հեղված արյունը այս դավ օրեր:
 Անս սև մտաղով կեղծ դազարներ
 Մայրերի վրա շարված դեղակ:
 Սպասում են լուս, ով դուս կրացի
 Ով տեղ կգտնի իրենց ծածկի տակ:
 Ու մեկն արդեն իր տեղը գտել:
 Այս էլ Լարի օր պատկեր է մեքին
 Սաս աչքեր բաց, հայցում է անկաց,
 Որ իրեն տանե՞ն ու տան մայր հողին:
 Բայց ով կտանի, մեռնում է այդպես,
 Անհիկ արձանի հայացքի տակ պաղ,
 Երան թվում է իրեն էլ կմեռ,
 Անհիկ նման անտեղ ու անբաղ:
 Սակայն մանացու վերք արտի մեջ
 Գալիս է կիր արցանեմ աչքերին,
 Բարձրում է, խնդում, որ մտաղիկ տանեմ
 Հողով ծառեն իր բանի մեղային:
 Վիշաք հարակող Բողոքիկի նման,
 Սրա գունատված կարողն է ծամում,
 Միեղի զիչեր դառն ու դառնատես:
 Աշխարհին կրկին իր բունն է անում:
 Ուղեղիս մեջ է արմատար աչքս,
 Սրտիս բանակին խոնքիս ակի մեջ,
 Քողմ դուրս եկնում երկար, Բար ու հող
 Վառնում դոյախի լույսերը անշեք:
 Ինձ մի նախատեմ, թե որ վնասվեմ,
 Կամ արեհի ծամմն չեկ զարյանի տեղ
 Վշտիս հառաչը հասցնեմ Աստուս
 Աչքերիս ծովից բարձրանա մեղդ:
 Այս տառապանի նվերն ի վերուստ
 Որպիս բանական խորհուրդ տվեց ինձ,
 Որ Գլուխի, խաչը տանեմ Գողգոթա
 Եվ ինձ կախ անեմ Հասարի խաչից:
 Անա մարմինս պարզակել եմ Լս
 Շոտ օրե տեսած ծածկարթով իր երե,
 Բայց էլի ես ինձ մերկ եմ եկատում,
 Ու Բամանյան շատերի աչքին
 Ձայն առ Աստված
 Ու հազարգիր ինձ, Բո անեղ ճայնով,
 Քե ով արարեց բուրգերն այս շէշին,
 Ինչով շագխից շաղախը ես
 Եվ ուր հասարեգ Բո սուր պրոտին:
 Միքն իրավ է մտան այն ակար,
 Որ խակ խենոսի էլյութով թեթախում
 Ուղեու կանխի սեղանի վրա
 Ձափն է էլյութով հզոր բնության:
 Բայց ով բնության շատերն անխոնեմ
 (Նարունակությունը 3-րդ կտում)

ԵՎ՝ ՎԱՐԱԳՈՒՅՐ ...

Ապրում էր ընտանիքը երջանակի ու անհոգ: Միտոլ ամուսնացածը կարծում էին, որ ոչինչ չի կարող խանգարել իրենց երջանկությանը: Ուժեղ էին Գրանց փոխադարձ սիրով, ազնվությամբ ու հրաքահանայ հավատով: Միտոլ էին կյանքը, սիրոմ էին վարկանց և անհոգ շատ՝ երեք զավակներին: Ամուսինը՝ ՆՈՒ ԶԻՎ ԲԱԿԿԱՆՍԻ ՄՐՈՎԱՍԻԱՆՆԸ (ծնված 1958 թվականի փետրվարի 21-ին) ավարտեց ՆՁ Ծ միջնակարգ դպրոցը և մեկնեց քանակ ծառայության: Աշխատում էր «Հայկելեդուր» կոնդեմսատոր» արտադրամասում, ապա ուսուցիչների տան քառասունամյակում: Մերի տան քառասունամյակում ու ժողովրդական էր: Զբոսաշրջություն էր պիտաների քարգանձայանը: 1988 թվականին ընդունվեց պոլիտեխնիկական ինստիտուտ և ընդդիշու մնաց

առաջին կուրսում... Միտոլ էր ամեն ինչի գեղեցիկը: Հրավերներն ու խնդրանքները զարդարում էր իր ներկայությամբ, զվարճանքի պատմություններով ու կատակներով: Համոզուածուց սիրում էր հաշվառող Մովսիսյան դերասանին: Ծափահարում Գրանց Հիմա իտալիկ ու Գրա քարի գործերը դարձել էին տխուր միջոցառում՝ միախառնված անդամազի ցավի ու կորստի հետ: Խաչիկը չիմացավ, որ այդ տարեբերի անվանա հարվածից մասնավորապես հանրայնամտի փլատակների տակ իր հետ գտնվեցին կինը՝ Անահիտը և դուստրը՝ Գոհարիկը: Իսկ Հոփիկ որդին ՆՁ Ծ դպրոցի փակ տակների տակ պատանու էր իր հարկի օգնությանը: Խաչիկի կինը՝ ԱՆԱՀԻՏ ԱՐՄԵՆՅԱՆԻ ՄՐՈՎԱՍԻԱՆՆԸ

ծնվել է 1962 թվականի հունվարի 29-ին: Դպրոցն ավարտելուց հետո աշխատում էր «Հայկելեդուր»-ում հեռուստատեսության բաժնում: Մովսիսի և ավարտել էր պոլիտեխնիկոսի «Անտոնի կազմակերպում և արարամագիստրություն» բաժնից: Գեղեցիկ էր ու բնորոշ Անահիտը: Լավ մայր, սիրելի կին ու հարս: Դասած արևոտ ցրած շինանքը: Կրթանց դուստրը՝ ԳՈՒԼԱՐՈՒՆԸ ՆՈՒՆԵՎԻ ԿԸ 1982 թվականի սեպտեմբերի 13-ին: Համալսում էր մանկապարտեզի՝ սովորել էր երգել, պարել, օգնեց մայրիկին: Կուկիկ էր, խաղաղուց հետո դասավորում էր խաղալիքները և դա չէր փոխում մոր աչքերից: Կարանա կա հարվածները սկսվում էին, իսկ ին վերջին անգամ էր դա սովորում իր խաղալիքները: Ամենը լավը դաժան մահով հրաժեշտ տվեց աշխարհին:

ՀՈՒՆԻՆԸ ծնվել էր 1981 թվականի օգոստոսի 29-ին: Հայտն էր, որ համախոս էր այն դպրոցը, որ սովորում էր հարցը: Ծախմատ էր խաղում հոր հետ և ուզում էր ամեն ինչով մնանգիլ Երան:

ԱՆՏԵՏԱՆԱ ԱՐՈՒՆԴԱԿՈՒՄԻ ԿԱՐԱՆԻՍԱՆԸ ծնվել է 1949 թվականի ապրիլի 12-ին, մեր քաղաքում: Սովորել է ՆՁ 19 դպրոցում: Աշխատել է Լուվաչի մանկանկարչական ֆաբրիկայում որպես լաբորանտ 1964 - 1988 թվականներին: Հինգ երեխաների մայր էր Անդրանիկը՝ Լուսինայի Լուսինայի: Դուսեր հետ մասկանդում կենցեղ ՆՁ 16 տ շնորհ իրենք ընկալաբանում: Դուստրը՝ ԼՈՒԻՉԷՆ ԿԱՍԻՆՍԻ ՄՐՈՒՄ ԿԱՐԱՆԻՍԱՆԸ ծնվել է 1975 թ: Սովորում էր ՆՁ 21 դպրոցի 5-րդ դասարանում:

Վ Ե Գ Ը՝ Հ ա կ ո ղ յ ա ն ն Ե Ր Ի Գ Ե Ր Ղ ա ս տ ա ն ի ց

ՀՈՒՆԻՆԸ ՆՈՒՆԵՎԻ ԿԱՐԱՆԻՍԱՆԸ ծնվել է 1965 թ: Վաղակեր սեպտեմբերի 30-ին, քանկոցի ընտանիքում: Սովորել և ավարտել է ՆՁ 21 միջնակարգ դպրոցը: Ծառայել է խորհրդային բանակում, ապա աշխատանքի անցել Երզրուման-շինարարական բաժնում: Կուսակազմակերպում էր 3-երեխաների հետ ապրում էր որպես ու երջանակի Ծրագրում էր մեծացնել երեխաներին, հասցնել իրենց նպատակին: Զարգացած այդ օրը նա աշխատանքի շնորհ, զոհեց մատուցել կյանքը, որը թողնել

յով զավակներից երկուսին՝ Վահանի և Լուսինին: ԱՆԱՀԻՏ ՄՐՈՒՆԻ ԿԱՐԱՆԻՍԱՆԸ ծնվել է 1961 թվականի հունիսի 19-ին: Երջանակ էր համարում իրեն, որ գտել էր կյանքի ընկերոջը: Վաստակ էր, որ ոչինչ չէր կարող խախտել իր երջանակը: Ուժեղ էր և անխորտակ՝ իր սիրով: Ծախմատ գործարանի բերումով հեռացավ կյանքից՝ ամուսնախորհրդից իր փոքրիկ ԱՐԱՅԻՆԻ:

ԱՐԱՅԻՎ ՀՈՒՆԻՆԸ ՆՈՒՆԵՎԻ ԿԱՐԱՆԻՍԱՆԸ ծնվել է 1985 թվականի օգոստոսյան մի պայթուտ օր: Լրացել էր 3 տարին, երբ նրան ուղարկեցին մանկապարտեզ: Ամեն օր ամուսնախորհրդի որսախնդրում էր նոր օտարախոսների րով ու երգերով: Ազդեց օրը հայրը՝ հիվանդ էր և մայրը՝ ինքնուրույն էր նրան: Փոքրիկ Արայիկը այդ օրը զրկվեց մանկապարտեզից և զոհվեց ծնողների հետ Գեղեցիկ փոքրիկի 3 տարեկան լինելի իրենք բնակարանում:

ԱՆՏԵՏԱՆԻ ՍԵՂՈՒՄԻ ԿԱՐԱՆԻՍԱՆԸ ծնվել է 1936 թվականի հոկտեմբերի 24-ին, քանկոցի ընտանիքում, Ողջ կյանքը նվիրեց իր 4 երեխաների դաստիարակությանը: Անտոնիկը թողնել է զոհվելի հուշեր և խորհուրդներ... ԶԵՄՄԱ ՄԿՐՏՅԻ ՀԱԿԱՆԻՍԱՆԸ ծնվել է 1968 թվականի հոկտեմբերի 11-ին: Հիմա նա կլինեք 23 տարեկան: Սախան հակառակորդը նախատեսել էր ընդամենը 20 գարուն: Գոհ էր, որ գտնվել էր կյանքի ընկերոջը: Անբացատրելի կերպով նրանիկ էր իրեն համարում: Ծախմատից այդ հասակում մեկ էր արու զավակ՝ Գեղեցիկների 20-ին լրանում էր ամուսնախորհրդի անբացատրելի և անհասկանալի մահը: Ծախմատից այդ հասակում մեկ էր արու զավակ՝ Գեղեցիկների 20-ին լրանում էր ամուսնախորհրդի անբացատրելի և անհասկանալի մահը: Ծախմատից այդ հասակում մեկ էր արու զավակ՝ Գեղեցիկների 20-ին լրանում էր ամուսնախորհրդի անբացատրելի և անհասկանալի մահը:

Իսկ ինչ ասել փոքրիկ ՀԱԿԱՆԻՍԱՆԸ մահից էր 1987 թվականի սեպտեմբերի 21-ին: Նրա ամեն մի լացը, ծախմատի օրոհուրդում էր պատճառում երիտասարդ մեղեցիկներին:

ՔՆՐՈՐՑԱՆ ԱՎԱՆԱՆԱ ՍՐԻՆԿԱՆԻ

Մեծիկ է 1942 թվականին, Հնդ ու բարի, կյանքի նշանակալից հավատով լեցուն այս կինը սիրված էր իր ամուսնու, որս սովորների և հարազատների կողմից: Նա աշխատում էր տրիկո ասիի ֆաբրիկայում, առաջավոր էր, շնորհակալագրեր ու պատվոգրեր ուներ:

Մի օր Սվետլանան ընտանեկան այրումը ֆերմիկու վերջերս Հնդ այս կնարը և սասց տանելիներին, սերը կմեռնեն, այս կնարս կըմեծացնեն և կհիտեն մեծեկայի վրաս: Նրանք, սակայն շարժական նույնիսկ ծաղիկներ:

ԿԱՐՊՍԵ ՔՈՐՈՍԻ ԳԾՎՈՐԳՑԱՆԸ ծնվել է 1915 թվականին, Քերոլայանների

ընտանիքի խազադոյիան ազգվելի էր, Պատերազմը խլել էր ամուսնուն: Պահել ու մեծացրել էր իր ծրեք որդիներին: Ընչպե՛ս էր ուրախանում Թոմսերով ու ժողովրդով, միևնույն օրով, բարի ու հոգատար հարսով: Վերջին օրերին կարծես սիրող մի շարքան էր վկայել, անբեղձառ կրկնում էր, «Այս Եսանկյունի Քաղաքացի մի օր թուրքիս համար քարե գերեզմանաց կդառնա...»:

ՔՆՐՈՐՑԱՆ ԱՐՈՒՍԻԿ Ա. ՇՈՏԻ, ծնվել է 1965 թվականին: Ընդամենը երկու օր էր, որ բուրբի էր նրա կյանքի 22 տարին:

Արուսիկը սովորել, ավարտել է Պ 6 գյուղը, ապա մանկավարժական ստուժեան ըսնի գյուղացական բաժնին:

Ամուսնացավ սիրելով Կազմեց երջանիկ ընտանիք և Քերոլայանների պարզեց մի արու զավակ, մի կատարալիս փոքրիկ աղա, որը չհասցրեց նույնիսկ բուրբի իր մեկգլան 6 ամիսը: Գոնե մի կնար շնաց հիշատակ շատ սիրող պայտիկին, հայրիկին, հորաբուրբ հերին:

Իգոր չէ, որ պայտիկը՝ Վերջին նախորդ օրը գրկելով փոքրիկ Վերջինիկին, արտի ցավով կանխազգացել էր սաշուտափուլի վախճանը:

Եվ այսպես, շրտով երեց մահկանացուն կերտին նրանք Եսանկյունի Քաղաքացի օր բարձրահարկ շենքերից մեկում, անուժեղի վիշտ պատճառով հարազատեկրին:

Վ. ՔՆՐՈՐՑԱՆ

ԱՐՑՈՒՆԳՈՏ ՎԱՐՈՒՐ

Վերջին զանգն է դարձրել: Այնուամենայնիվ նա սպասում էր հավատով, որ վարդերի փունջը ձնքից ուր որ է տուն կգա: Գու և մեր տունը առաջվա պես կցվի՝ ծաղիկների բույրով: Սպասում եմ...

Բայժսի չար դիպվածով սակայն, մեծ աղետը անցավ մեր շենքի վրայով էլ ու դու չզգացիր անցում, թե քարի գերություն մեջ ինչու տըրորվեց քո կյանքի ճերմակ ծաղիկը:

Անա կգամ ընկերները, «կարմիր ու սպիտակ վարդեր կերեն» որոնք այնու չեն բուրբի: Գրանք կըրկվեն մոր վշտի արցունքներով վրայ: Ու տարին կըրկվի մոր տարվա վրա, բայց շարժանական մարտական սիրուը կրկին վիրավոր կմնա:

Կարոտ աչքերով վերստին կբախտում քո կյանքի թշուսան գարունների ամառը՝ ճանապարհին ու մոլոր թեղ հետ կլինեմ, աղչելով՝ ԳԱՆԱՆՆԵ ՈՐՈՐՑՈՒՄ ՄՈՒՍԱՍՅԱՆ, քեզ հետ անցկացրած քաղց ու անկրկնի օրերի ամառը: Անուժե՛ր: Նորից կհիշեմ, թե ինչ ոգևորությամբ էիր նախապատրաստվում քո ամեն մի դասին, ինչպես նվիրված, սիրամբով էիր քո աշխատանքին ու քո դարձին: Ինչքան գով էիր, որ վաղեմը էիր գործընկերներին, աշակերտներին ու անորոշ գյուղի անկաշտա սերն ու հարգանքը: Եվ նրե չլինեք երկու-

չարժը, հիմա ավարտած կլինի իր Պատիգորակի օտար լեզուների ինստիտուտը:

Ինչքան էիր սիրում նամուսնի Տերյանից, Մեծարենցից, Բաղդոնից ու Բրոնցից:

Հրաչ կլինեմ, երբ քո սիրած քանապուղիկով տղիկից բարձրանալիք, ու սիրաբորով փայլելիք մորը, սրբիկը արտասովոր աչքերս ու քո լուսն ծախումով ոտրոկի լավագու հոգուս տունը:

Երանի գայի, տեսնիր ճակ վշտացած հորը, թեզ այնքան սիրու, թեզ հետ այնքան կապված միակ երրորդ և գուն մի սրտ մորից անբաժան լինեմք: Մի վարկյան կըրկին ասրիկնք անմեռ կորած երջանկության գրկում:

Եվ թող հուսնիք մեր երջանկության արցունքները ու թող այդպես միասին էլ չար բայեղ մեզ տանեք, հաներ ուր կուզեք:

Ա. ՄՈՒՍԱՍՅԱՆ

ՍՐԻՆԿԱՆԻ ԱՐԱՄԱՅԻՍ ՊԱՊԻՅԱՆԸ ծնվել էր 1950 թ. հոկտեմբերին Երազգա վրտում: Համերաջն ու էր շանիկ ընտանիք էր գրել Սի բանույրը: Սկզբում նրանք զինվորական ամուսնու հետ ապրում էին Լեհաստանում: Վերադարձան, սուս ստաշան Անտառավանի ցոր թաղամասում, նորոգիլին, զեղեկացրեցին, կահավորեցին այն և հրամայեց ասլով նախկին տան սրբիկ հարկ վանեկրին, փոխարդեցին նոր շենքը:

1971 թվականի ձմեռը էր ՍՐԻՆԿԱՆԻ ԱՐԱՄԱՅԻՍ ՊԱՊԻՅԱՆԸ, Մեղեկների միակ զա-

վակն էր: Նա լավ տղավորու թյուններ ուներ Լեհաստանից, բայց ծննդավայրը չէր փոխի ոչևի հետ: Նա միշտ ձգտում էր Լեհիստան, ձեզ տում էր իր մանկության թաղամասը, իր մանկության ընկերներին, ընկերուհիներին:

Զոհվեցին մայր ու ազգիկ նոր ընկալանում, չհասցնելով ապրել, վաշել նախա տանքի ու շանքերի արդյունքը: Եվ մնաց բարի հիշատակը այս լավագույն մարդկանց, որոնք կյանքի չեն ունենի տալու և առնելու բազում պարտքեր:

ԹՈՒՆԵՆԻՎ ՄՈՒՍԱՅ ԲԱՐԻ ԱՆՈՒՆ ՈՒ ԼՈՒՍԱՆՎԱՐՆԵՐ

ՍՐԻՆԿԱՆԻ ՎԱՐՈՒՆԻՍ ՈՒ ՊՈՐՑԱՆԸ ծնվել էր 1959 թ., Լեհիստանի քաղաքում, բանի բի ընտանիքում:

1977 թ. ավարտել էր Լեհիստանի Պ 31 միջ. դպրոցը: Ավարտելուց հետո աշխատանքի անցավ Լեհիստանի պետաստիպետությունում որպես գործակալ: 1978 թ. մեկնեց զինվորական ծառայության: Վերադարձավ հայրենի քաղաք և աշխատանքի անցավ իր նախկին աշխատավայրում: Գարգևաբլի էր քաղաքի պատվոգրով և անվանական պարգևներով: Վաղեմ էր իր գործընկերների սերն ու հարգանքը: Տարիների ընթացքում նա հետաքրքիր էր մեղն աղետի օրը աշխատում էր որպես վարչության պետի տեղակալ: ՄԱՐԻՆԱՆ ՎԱՐԱՊԵՏՈՒ ՈՒ ՊՈՐՑԱՆԸ ծնվել էր 1962թ. Լեհիստանում: Սովորել էր Գ. Սունդուլյանի անվան Պ 20 դպրոցում: 1977 թ. ստանալով որսամյա կրթություն, ընդունվեց Ա. Մուսիլյանի անվան մանկավարժական ուսումնարանի գծագրության և նախարարության բաժնի: Աշխատում էր Գորկու անվան (Պ 17) դպրոցում որպես տղանարարության ու գծագրության ուսուցիչ:

ՀԵՐՄԻՆԱՆ ՍՐԻՆԿԱՆԻ ՈՒ ՊՈՐՑԱՆԸ ծնվել էր 1982թ.

Լեհիստանում: Համարում էր մանկական պատերազմի նկարչության դասընթացին: Երկրաբանից սուս կարծես թե միանգամից մեծացավ, հասակ արավ, նրա խոսքերի մեջ պրոն չէր զգացվում ևրիսան:

Դեկտեմբերի 6-ին քնից արթնանալով, Հերմինե պատմել էր իր երազը, «Էինվորականները մոտեցան իրեն ոչ ուսմը, սեղեմեցին վերիսիկ կոճակը և իրենց տունը բարկրում բոցավառվեց, իսկ նա սո՛՛ փվեց»:

Հաջորդ օրը փոքրիկ Հերմինե իր մեկուկես տարեկան եղբոր, մոր և հոր հետ մնաց բարձրանալի շենքի փվածքների տակ:

ՊԱՆԸՆ ՍՐԻՆԿԱՆԻ ՈՒ ՊՈՐՑԱՆԸ ծնվել էր 1987 թ. Լեհիստանում: Ի՞նչ գրել այս աննղ անճամպություն մասին: Ընդամենը մեկուկես տարեկան էր, սկսել էր խոսել ու քաղել...

իկ է № 2 գրքում, աշխատել կոչիի ֆարիկայում: Աշխատել չափ սիրում էր կարգ երեխային, բեկ կային ձեռները ու երեխայի հայրը:

Երկրաբանի օրը Սուսաննան բարձր արժանազոտ բյուսք, մաղորդ դեմքին: Եկավ աշխատանքի: Ջոնվեց նա և մեկ շաբաթագրանք փոխել մեր ընկերուհուն: Փաստակների տակ մնացին Սուսաննայի ձեռները, եղբայրը արդա հետ:

Գեղարվեստի մար. ԳՈՏԱՆԸ ծնվել է 1877 թ. Խարկովի գյուղերից մեկում, սովորել է մեր Բազմի № 14 գրքում: Սիրում էր լուսանկարել: Այդ օրը իր հետ վեցերի էր պարտադր: Հազիվ էր ազատվել տարերքի հիւանդներից, երբ հիշեց, որ մտածել է լուսանկարչապատերի և հետ դարձավ: Հայտնի ցեղումները հակառակորդ կան եղան: Չհասցրեց զուտ գույ փաստակների տակից: Մինչև 4-րդ օրը չկար ու չկար: Գտնվեց միայն շրջաօրը: № 1 հիվանդանոցի բաղնիքում:

ԱՆՆՆՆՆՆ ՄԱՐԿՈՑԱՆ

Սիրված ու հարգված ընկեր էր: Հանգիստ չուներ: Երա աշխատանքային մտաբաններ սիրված «Շիբուկ» կոմիտեում, առես վերջ չունեն:

Կիման սիրված Բայր էր, բանկարից մտաբանը, հարաբայր էր...

Հիշում եմ այն օրը, կարծես խորհրդանշաբար դարձած ու այդպես հավերժացած դեմքը, մարմինը, որ կարծես ամբողջ հոգով ու բանականությամբ աշխատել էր վանել վրա եկած օրհասը ներքին այն բնագավառում, որ զին շուտ է ու զին այնքան հոգսեր կան վազվա ու գալիքի համար:

Այո, միայն հոգսերով էր ապրել կիմա Կարապետյանը:

Հավերժ հիշատակ, անմահ հիշողություն Ռեգ, սիրելիս:

Վ. ԳՐԻԳՈՐՅԱՆ

ՍՈՐՈՍԱՆՆԱ ԽԱԶՐԻԻ ՀԵՊՈՑԱՆԸ ծնվել է 1954 թվականին Անհեկականում: Սպորտ...

ՄՈՐԱՔՐՈՉՍ ՀԻՆԱՏԱԿԻՆ

ԿԻՄԱ ԿԱՐԱՔՈՑԱՆ 1937-88 թ.թ.

Մայր էր նա, տան տիկին ու հորքրճա տատիկ, որ, ավագ, այնքան էր պարեց իր կյանք-բուրդիով: Երա աշխատող մայր էր, որ ընտանիք էր պահում:

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՍՆՈՎ

ԺՂԵՎ (ՏԱՍ): Ծգնյա-րիայի կարմիր խաչը Հայաստանի հասցեով ուղարկել է Լոնդոնի Կարմիր զորավոր ու սարքավորումներ Հայաստան այն շրջանների բնակիչների համար: Երեք բուժիկներով կա ուղեկուր: Այսպես, որոնք 1988 թվականի դեկտեմբերին

Ենթադրվեցին Հայաստանի պատմության մեջ անհնամարտի երկրաբաններին: Այդ երկրաբանները կարողին լուր են Անհեկականում: Սիրուհու կամում և Ստեփանավանում, որոնք բնակիչները ստավել մեծ շարժով ստեղծեցին այդ երկրաբաններին:

ԵՐԵՎԱՆԻ ՄԻ ԸՆՏԱՆԻՔԻՑ

ԱՐՈՒԱՎԻՐ ԳՐԻԾԱՑԻ ԱՎԵՏԻՍԱՆ

Մեզն է 1928 թ. Եղեցման քի Գեոտի գյուղում: Ջինգո-րական ծնադրությունից վերա դարձավ Անհեկական: Երբոր մտն և աշխատանքի անցավ գույա-հանդիսների արտադրական միավորումում: Միայն անուանանալուց հետո, երբ արդեն կար աշխատանք անը բանիկ զավակը՝ որդին, հեն բավորություն ունեցավ սովորելու և ավարտելու քննի արդյունաբերական տեխնիկո-

մը: Իր 36-ամյա աշխատանքային տարիներին: Արշավորն արժանացել է բազում պարգևների ու պատվոգրերի, հասել վարպետի պատասխանատու գործին: Աշխատանքային բարեխիղճ գործունեությանը զուգահեռ դաստիարակել է 5 երեխայի, որոնք, այսօր էլ կրելով բազում դժվարություններ, պատվով են պատվոք հոր պատվին և անունը:

ՍՐԻԱՆՈՒՆ ԴՈՒԿԱՍԻ ԳՐԻԳՈՐՅԱՆ

60-ամյա Սրիանուշը վերջին տարիներին հիվանդանալով, անաշխատանակ էր դարձել, սակայն ապրում էր իր 5 գույ վակներով շրջապատված, նը բանց շերտերով ու հոգատարությամբ շրջապատված:

1985 թվականին Սրիանուշը դադարեց աշխատել № 1 քաղաքային թիվանոցում, որտեղ անցկացրել էր իր աշխատանքային 30 տարիները, բայր ու անվերջամ սիրով էր եղել անմեծի համար:

ԱՐՈՒՐ ԱՐՈՒԱՎԻՐ ԱՎԵՏԻՍԱՆ

23-ամյա Արթուրը կյանքում շատ բան չհասցրեց: Ջինգո-րական ծնադրությունից վերադարձանալով, աշխատանքի անցավ Անհեկական գույալի արտադրական միավորումում որպես աշակերտ: Երբ էր առաջին երթավարպետի որակավորում: Արթուրին բոլորն էին սիրում նրա մարդկայնության և բարոյական համար: Անսպասելի և անսպիր արժանաբեր

համարանքի բերեց, մա կարող էր փոխվել, սակայն մնաց մոր կողքին՝ բունած նը բա մեղքը: Չհասցրեց երկուսով դուրս գալ: «Իմանալի մարդիկ, շուտով հայրիկը կգամ ձեզ օգնելու»:

Իսկ հայրը մուցկուս չէր կարող գալ: Մակատարի կոր մահից բերազրը փակեց բոլոր ճամփաները, որոնք կարող էին դուրս բերել կյանք:

Լուսանկարը՝ Հմ. Կարապետյանի

ԿՈՐԻՍՏԻՆԻ ԲԵՐԻՆԻ ԿՐԻՍՏՈՒՅԱՆ ՀԱՆՁՆԱԿՈՐԹ ԿՈՐԻՍՏԻՆԻ ԿԱՂՎԱՍԻ ԶՊԱՐԱՆ, ՍՍՏՊՅԱՆ 47 ՊԱՏՎԵՐ № 1532